

Durmuş Hocaođlu

Köhne Dünya Titriyor / Yeni Bir Harp İstiyor

Yeniçađ., “Analiz”., 28 Nisan 2006, Cuma., s.12
“Analiz” Sıra No: 387; 2006-049; Nisan-12

YENIÇAG

Beklenen tehlike yavaş-yavaş tahakkuk safhasına doğru yaklaşıyor: Amerika, Afganistan ve Irak’tan sonra, küresel dünya hâkimiyetine giden stratejik yolu üzerindeki üçüncü ülkeye, İran’a karşı da fiilen harp hazırlığı safhasını tamamlamak üzere; asıl hazırlık diplomatik safhada yürütülüyor, o da tamam olduğunda...

Diplomatik safha zorlu ve sıkıntılı; ama aşılmayacak gibi de değil. Aşılmak gibi, çünkü, herşeyden önce Amerika, öyle görünüyor ki, Irak harbinde olduğu gibi, aynı kaba politikasını sürdürerek, Birleşmiş Milletler teşkilâtı da dâhil olmak üzere, herkesi zorbalıkla sindirmeyi düşünüyor; onda nasıl sonuç aldıysa, bunda da alacağını hesap ederek. Yine öyle görünüyor ki, dünya aslında gönülsüz ve hoşnutsuz; ancak şu âna kadar Amerika pek de öyle kuvvetli bir îtiraz ile karşılaşmış bulunmuyor: Avrupalılar, bilfiil bir harbe girmeye olmasa da Amerika’nın taleplerine büyük ölçüde destek veriyorlar. Japonya ekonomik olarak bir dev, ama gerek siyâsî ve gerekse de askerî alanda bir cüce olduğu ve dev ekonomisi Amerika’sız olamayacağı için, hesaba katılamaz; ekonomik olarak yükselen Çin de yine hem ekonomisinin büyük ölçekte Amerika-bağımlı olması bağlayıcı bir te’sir icrâ ettiği gibi, askerî olarak bir cüce değilse de doğrudan kendisine yönelmeyen bir süper güç ile çatışmaya girebilecek durumda da değil; bir başka ekonomik devleşme yolundaki ülke olan Hindistan da kezâ. Rusya ise bugün her ne kadar bir süper güç değilse de her zaman olduğu gibi hâlâ askerî bakımdan çok dişli; ancak o dahi, Çin gibi, kendisine doğrudan sataşmadığı sürece Amerika ile kapışmayı göze alamaz.

Geriye ne kaldı? İslâm dünyası ve bâhusus Araplar her zamanki gibi, kuvvetli esen rüzgârdan yana yelken açacaklarını bir kere göstermiş bulunmaktalar; dahası, muhtemeldir ki, aynı kıbleye döndükleri dindaşları olmaya ilâveten aynı zamanda soydaşları olmasına rağmen nasıl ki Irak’ın felâketinden kapabileceklerinin hesabını yaptılarsa, İran için de benzeri aynı düşleri kurmakta olabilirler.

Dünya aslında gönülsüz ve hoşnutsuz, ama alıkıran başkesene karşı bir mukavemet yok. Dünya aslında tedirgin, hattâ için-için öfkeli bile denebilir; çünkü Kovboy’un nerede duracağı / durdulacağı belli değil ve dahi, açık ve kararlı bir mukavemetle karşılaşmadığı takdirde durdurulup durdurulamayacağı da. Ve yine aslında Amerika’nın kendisi de tedirgin, gerek kamuoyu, gerekse de hükümet olarak; Irak’taki vaziyeti çok can sıkıcı, işgalin hem askerî hem de ekonomik mâliyeti mütemâdiyen büyüyor, buna mukabil fiilen dişe dokunur bir ekonomik getirisi henüz yok, askerî olarak da kayıplarının resmî rakamların hayli üstünde olduğu kuvvetle tahmîn edilmekte; ama ilerlemesi lâzım. İlerlemesi lâzım; çünkü bulunulan nokta, bütün yükselen güçlerin müşterek korkulu rüyası olan kritik noktadır: Her büyük güç gibi, Amerika dahi tam da bu kritik noktada durduğu anda, geri dönüşü ve çözülüşü kaçınılmaz olabilir ki, bu da İmparatorluk projesinin, Hitler’in Üçüncü Reich projesinin âkıbetine uğrayarak, bir daha dirilmemek üzere füceten tarihin mezarlığına gömülmesi ve bundan sonra, geri çekilen her imparatorluk gibi taarrûzî strateji safhasından tedâfüî strateji safhasına geçmesi demek olacaktır. Yâni Amerika tam bir “dönüm noktası”nda (inversion

point); ya bir daha durdurulamayacak bir geri çekiliş ya da daha pekiştirilmiş bir küresel hegemonya.

Bunun için de, ileri! Gidebileceği kadar ileri!

Üstelik dünya henüz meflûç iken; bu, bir daha kolay-kolay ele geçmez bir fırsat demektir, veya Amerika öyle düşünüyor.

Bunun için de, artık kat'iyetle denebilir ki, daha evvelce Afganistan'da ve Irak'ta tatbik edilen aynı savaş doktrini uygulanacak. Henry Kissinger'in daha birkaç gün önce yazdığı gibi, "bu, gerekli". Nedir gerekli olan? "**Önleyici Savaş**" (**Preemptive War**), yâni "niyet okuması" esâsına dayanan, hukukîlik kılıfı giydirilmiş zorbalık metodu. Kissinger'in kendi sözleriyle, "*ABD'nin dış politikasını dayandırdığı önleyici vuruş doktrini modern dünyanın gereği.*" ["Önleyici Vuruş Gerekli" (American Strategy and Pre-emptive War)., *Herald Tribune.*, 13.04.2006., Türkçe Çeviri: *Radikal.*, 17.04.2006]. Niçin gerekli imiş? Şunun için: Bütün dünya anlamış ki, şimdi "O", yâni hâin düşman vurmada siz vurmazsanız, sonra vurmanın kıymeti kalmıyormuş. "*Gönülsüz de olsa şöyle bir kabul söz konusu: Önleyici saldırı, modern silah teknolojisiyle öylesine iç içe ki, mevcut kurallara bağlı kalmanın vakti geçti.*" diyen Kissinger, Hitler sakızını bir kere daha çiğniyor: "*Churchill'in erken uyarısına kulak verilseydi, Nazi tehdidi nispeten az bedelle yok edilebilirdi. 10 yıl sonra, mutlak kurallara bağlı kalmanın bedelini on milyonlarca insan canıyla ödedi.*" Öyleyse milletler arası hukuk kuralları diye bir şeycikler olamaz. Lâkin hangi ülkelerin böyle bir kuralızsızlık hakkı olabilir? Cevap muhteşem: "*Eğer her ülke kendinde önleyici saldırı hakkını tanımlama hakkı görürse herhangi bir kuralın olmaması uluslararası karmaşa anlamına gelir.*" Şu hâlde, açıkçası, gücü yeten vurur; o kadar! Güç kimde? Sorulur mu? Güç, bende; Ben, "He Man"; Arz'ın Efendisi.

Bush'un ağzından, "Köhne dünya titriyor / Yeni bir harp istiyor" mısralarıyla başlayan bir vakitlerin bir Nazi marşının yeni bestesini dinleyen Dünya'nın psikolojisi bozuk, irâdesi tutuklu; bir kısmı da çakal gibi kemik peşinde.

Ya, hâlâ seksen sene önceki gündem maddesinde takılıp kalmış, hâlâ kara çarşaf hikâyeleriyle vakit telef eden Türkiye, neyin peşinde ve neler konuşuyor?

